

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. január 7.
(vasárnap)**

Horváth Géza

TÖBBET TENNI

Énekek: 133; 234; 689; 134

Lekció: Mt 5,44-48

Alapige: Mt 5,47

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, Mennyei Atyánk, azért jöttünk, hogy Előtted hódoljunk, Téged dicsérjünk, magasztaljunk, és megköszönjük Neked a Te népedet, gyülekezedet. Megvalljuk, hogy jó nekünk együtt lenni ezen a helyen; figyelni a Te igédre, szavadra, akaratodra; szívünkben forgatni azt és erőt kérni, hogy a hallott ige élővé legyen az életünkben és meg is tudjuk azt cselekedni a hétköznapiakban.

Hadd köszönjük meg, hogy ünnepet szentelhetünk, mert ünnepet adtál nekünk Jézus Krisztus, élő Urunk, aki ott van a Te jobboldon, él, uralkodik, az Ő egyházát kormányozza, vezeti, gondviselő hatalmával tartja fenn ezt a világminőséget.

Köszönjük, Neked, Urunk, hogy nemcsak az atyafiak között jó lenni, hanem jó, hogy Te vagy itt közöttünk, és úgy, ahogy az énekekben is szoktuk kérni: add, hogy minden csendre térjen! Olyan sok helyről jöttünk: különféle élethelyzetekből, különféle gondolatokkal, feszültségekkel, szomorúsággal vagy örömmel, különféle gondokkal, terhekkkel. Szeretnénk most, Urunk, úgy előtted megállni, mint akik ebben az órában – amit a jelenlétedben töltünk –, ezektől szabadulunk, ezek elcsendesednek a mi életünkben vagy eltűnnek a mi életünkben, és az így keletkező űrt, szent Lényeddel kitöltöd. Ezért kérünk, hogy szentelj meg minket ebben az órában!

Köszönjük, hogy van Neked néped ezen a földön, amely felől az volt a Te akaratod, hogy éljen, hogy üdvözüljön, hogy Veled legyen és jelenlétedben ör-

TÖBBET TENNI

vendezzen. Köszönjük, hogy ezt elkezdhetjük itt a földön, és egyszer majd kiteljesedik mennyei hazánkban a színről-színre látás csodájában.

Kérünk, Urunk, hogy szólj hozzánk a Te igéden keresztül és add azt, ami re szükségünk van!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a mai napra kijelölt újszövetségi igeszakaszból, a Máté írása szerinti evangélium 5. fejezetének 44. versétől a 48. verséig terjedő szakaszból: *„Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, a ki felhozza az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-é? És ha csak a ti atyátokfiaiit köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonosképpen cselekesznek-é? Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”*

Kedves testvéreim, a mai napra rendelt újszövetségi igénk alapján, egyetlen versről és annak is egyetlen szaváról szeretnék a mai alkalommal szólni Isten Szentlelke segítségével. Ezen az első vasárnapon kérünk áldást a január 1-jétől szolgálatba lépő presbitérium munkájára, életére és szolgálatára, és az a négy testvérünk, akik újonnan léptek be a presbiterek közé, a presbiteri szolgálatba, majd az istentisztelet egyik részében esküvel is megpecsételik odaszentelt és odaszánt életüket.

Ez az egyetlen szó, amely mindannyiunk gondolatait vezesse ezen az istentiszteleten, az 5. fejezet 47. versében úgy hangzik, hogy „többet”. A Hegyi beszédből való ez az idézet – ez az egyetlen szó is –, hogy „többet”.

Jézus megkérdi az őt hallgatókat: hogyha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, akkor micsoda jutalmát veszitek? – a vámszedők is ezt teszik. Ha csak a ti atyátokfiaiit köszöntitek, akkor mennyivel vagy mivel cseleksztek többet, mint a vámszedők? – mert azok is így tesznek.

Ez az egyetlen szó, amit Isten Szentlelke be akar írni a szívünkbe, hogy „többet”, három üzenetet közvetítsen most nekünk. Az első, amiről ez az ige és igeszakasz beszél nekünk: az akkori farizeusok, írástudók mennyivel mondtak többet, mint amit a kijelentés, amit Isten igéje eléjük adott, és ma mennyivel mondunk többet, mint amit Isten mond nekünk?

A második üzenete ez lesz az igének: mennyivel teszünk többet, mint amit mások is megtehetnek hit nélkül, emberségből, humánumból vagy szimpátiából?

A harmadik üzenet pedig: mennyivel adott többet nekünk a mi Istenünk, a mi mennyei Atyánk, mint másoknak? Így, ezt a hármat csak együtt értjük meg. A csúcsa az legyen majd, hogy: mennyivel adott többet nekünk Isten?

Először is arról hallunk Jézus Krisztustól, hogy többet mondtak hozzá Isten ígéjéhez, mint amit Isten mondani akart az embernek. Jézus azt mondja: „*Hallottátok, hogy megmondatott: szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet.*” Itt a Károli Bibliában is, az egyes versek alatt – kicsi számokkal és betűkkel – oda van írva, hogy az az ige hol van megemlítve korábban a Szentírásban, és ha valaki ezt elolvassa, ez alatt az ige alatt ez van: 3. Mózes 19, 28. Ha kikerezzük Istennek az akaratát, törvényét, amelyben kijelentette, hogy mit vár el a hívó embertől – az Ő népétől, az Ő megváltottjaitól –, akkor azt látjuk, hogy ez ott nem így szerepel. Ott tudniillik, az van, hogy „*szeresd felebarátodat*”. Jézus Krisztus is így foglalta össze a törvényt: szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből és szeresd felebarátodat, mint magadat. Ez a nagy parancsolat.

Azért foglalja össze Jézus Krisztus egy parancsolatban, hogy mi az ember dolga, hogy ne hogy azt gondoljuk, hogy a törvény részleteiben is kielégíthető és megcselekedhető. Nehogy azt gondolja valaki, hogy ha a törvénynek bizonyos pontjait betartja, akkor ő eleget tett, mert ez az egész egy. Mindent vagy semmit. Vagy teljesen Isten akarata szerint élem az életemet és arra a kegyelemre van szükségem mindig, amely felemel bukásaim után. Ezért Jézus egy parancsolatban foglalja össze. Ezért mondja itt is: „*szeresd felebarátodat*” – mert ez sokszor, sokféleképpen nyilvánul meg ember és ember közti kapcsolatban. De hogy lássuk, hogy ez mennyire egy töről fakad, mennyire egyet kíván itt tőlünk Isten, ezért Jézus összefoglalja: „*szeresd felebarátodat*”.

Mit tettek hozzá az írástudók – inkább így nevezném őket –, az íráshamisítók? Hiszen ezzel Isten ígéjét meghamisították. Azt, hogy „*szeresd felebarátodat*”, ők így folytatták: „*és gyűlöld ellenségedet*”. Isten ígéjével állhatunk így, hogy vannak hozzá gondolataink, de annak meg kell egyeznie a teljes Szentírásnak az üzenetével; ez pedig nem egyezett meg. Amikor elmondja a törvény, hogy „*szeresd felebarátodat*”, akkor megkérdi valaki: „*De ki az én felebarátom?*” Kit számítunk oda, hogy felebarát? Tudjuk, a rendelkezés úgy szól: felebarát a másik zsidó; vagy felebarát az, aki a kapuidon belül van, bár jövevény, de kapuidon belül van. Aztán ezek a kegyes, vallásos emberek ehhez később hozzátették: de az is csak akkor, ha egy éven belül zsidóvá lesz. Kap egy év haladékot, egy év türelmi időt, és hogyha egy év alatt zsidóvá lesz, akkor az felebarát. Erre Jézus elmondja az irgalmas samaritánus példázatát.

Az a felebarát, aki a te utadban van, aki utadba kerül. Nyilván nem az, aki 500 kilométerre lakik, mert azt könnyű szeretni, a távolból segíteni, de aki ott van előtted, az a felebarát.

Ezek az emberek hozzátették: „*gyűlöld ellenségedet*”, és az a baj, hogy még annyi mindent tettek hozzá. Egyszer meg is jegyzi az Úr, hogy valóban olyan nagy terhet tesznek ezzel az emberek nyakába, amely elhordozhatatlan. Milyen csodálatos, testvérek, hogy Jézus Krisztus meg olyan „terhet” tesz a mi nyakunkba, amelyről azt mondja: „*az én terhem könnyű és az én igám gyönyörűség.*” Az Isten ígéjének való engedelmesség, és az Isten akaratában való megnyugvás a hívó ember számára azért könnyű, mert valakitől erőt, kegyelmet, szeretetet kap annak teljesítéséhez. Az emberi rendelkezés viszont mindig

TÖBBET TENNI

nyűg és mindig elhordozhatatlan teher az ember számára. Milyen kegyelmes ebben is a mi mennyei Atyánk! Ő olyan „terheket” akar tenni a nyakunkba, Ő olyan igéket ad nekünk, amelyekről a Zsoltáros mindig azt mondja: örömet szerzett; azokról éjjel nappal érdemes gondolkodni, azt érdemes a szívben forgatni. A Neki való engedelmesség, az Ő Szentlelke által, az nem teher.

Jézus arra akar itt utalni, hogy nem is az a lényeg, hogy mit mondotok, hanem az, hogy mit tesztek. Jézus nem a szavakra irányítja a hangsúlyt – mert Isten országa sem beszédben áll, hanem erőben –, hanem a cselekedetekre teszi a hangsúlyt, és elmondja Jézus a cselekedetek mértékét. Megállítja őket, beleteszi őket az ige világosságába és azt mondja: azt nézzétek meg, hogy mennyivel tesztek többet, mint amennyi elvárható lenne!

Egy példa jut eszembe erről mindig, amikor ezt a szót hallom, hogy „többet”. Már vagy 15 évvel ezelőtt történt, hogy egy orvos barátunk nyugdíjba készülődött, és megkérdeztük tőle: akkor most mi lesz velünk, kihez fogunk menni? Megnyugtatót bennünket: ne féljete, szerzek egy fiatal kollégát, és majd átadlak neki titeket! Kérdezem tőle: az a fiatal kolléga olyan jó orvos? Azt mondja: nem tudom, hogy szakmailag milyen, mert még alig dolgoztunk együtt. – Hát akkor miért küldesz hozzá? Azt mondja: azért, mert néhány héttel ezelőtt az történt, hogy az egyik beteg, aki nagy fájdalmak között, nagy nyomorúságban feküdt az ágyában, teát kért, és ő ezt meghallotta. Az osztályon nem volt éppen teás kancsó, de lement egy másik osztályra és hozott neki teát. Ezért!

Persze, ezt minden munkahelyen, alkalmaznunk lehet, mert ez az a több.

A több mindig az, ami nincs benne a munkaköri leírásban; a több, ami nincs benne a szerződésben; a több, ami más, mint az elvárható vagy a kötelező, vagy amit a világ elvár tőlünk. A több az, amit Isten munkált ki az én életemben. Jézus azt mondja ezeknek az embereknek: ha csak annyit tesztek, mint amennyit a farizeusok, meg az írástudók, meg a többiek, akkor nem vagytok többek. Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek; ha csak azokat köszöntitek, akik titeket köszöntenek – ezek mind emberi dolgok. Ezek mind a humánus dolgok közé tartoznak, a szimpátia mozgatja őket; de titeket nem ez kell, hogy mozgasson, hanem az a Szentlélek, aki többre indít és többre sarkall, mint ami az elvárható. Többet cselekedjete!

Valaki így mondta és nagyon tetszett nekem ez a mondat: „a második mérföld teszi az embert keresztyénné.” Bár inkább így mondanám: mivel keresztyén vagyok, ezért teszem meg a második mérföldet. Így érthetőbb. Azt mondja Jézus Krisztus: ha valaki egy mérföldre kényszerít téged... Mi a több? Ha kettőre mérsz. Tudniillik, az akkori rendelkezés szerint a katonák felszerelését valaki – akit a katona megszólított – köteles volt vinni egy mérföldön keresztül. Aztán az egy mérföld végén – gondolom –, ledobta, mert innentől ő nem köteles; de azt mondja: menj el vele kettőre! Jézus mit mond? Ha valaki arcul üt, tartsd oda a másik orcádat – mert az a több! Ha valaki elkéri az alsóruhádat, add oda a felsőt is – mert ez a több!

Ezért, kedves gyülekezet és kedves szolgálatba álló presbitérium, velem együtt, tanuljuk ezt a többet, és velem együtt szégyenkezzünk, amikor ez a több

nincs ott az életünkben! Amikor megvan az elvárható, amikor megvan a kötelező, amikor megvan az alap, de ettől több – amihez erőt Ő biztosítana és adna kedvet, szeretetet és elszántságot, az már hiányzik az életünkből. Gyakoroljuk ezt a többet! Egy éneket hadd idézzek, mert valaki nagyon szépen írt erről a többről:

1. Több szentséget árasz, több lelkesedést,
Több könnyet a bűnért, több béketúrést.
Több hitet Uramban, több megnyugovást,
Több kedvet a tethez, több esdő fohászt!

2. Több hálát iránta, több Benne bízást,
Több szent tüzet érte, több hinni tudást,
Több könnyet sebéért, bút búja felett,
Több néma türelmet, több dicséneket!

3. Több ártatlanságot, több győztes erőt,
Több szent hazavágyást, egekbe törőt!
Több legyen a méltó, több bennem a jó,
Több áldás, több szentség, több tőled való!

Milyen egyszerű szó, és milyen nagyszerűvé lehet az életünkben ez a „több”.

Végül, testvérek, mi az, amiről Isten igéje azt mondja: többet adott nekünk, mint másoknak? – mert ez az alapja annak, hogy az én életemben ez a több megjelenik. Ez a gyökere az egésznek, hogy én többet teszek. Mi az isteni többet? Ebben az igében el van rejtve ez, mert látszólag az van benne, hogy mindenki egyforma: „...*felhozza az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad, mind az igazaknak, mind a hamisaknak.*” Így első olvasatra, nincs is különbség. Isten egyformán szeret mindenkit, egyformán bánik mindenkivel, egyformán tart az Ő gondviselésében. A hívő megkérdezhetné: hát, akkor nekem érdemes hinni? Nem, testvérek, nem így van! Tudniillik, ez a 45. vers nem azzal kezdődik: *felhozza a napját jókra és gonoszokra*; hanem azzal kezdődik: „*legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai!*” Tehát, itt van a több, és akkor tudunk mi többet tenni érte – több szent tűz akkor van bennünk, meg több lelkesedés, több odaszánás, több szentség, több bűnbánat –, amikor megértjük, hogy Isten nekünk többet készített és többet adott. Mert nekem megadta, hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak gyermekei. Az Isten felőlem úgy rendelkezett, hogy én gyermeke lehetek. Isten nem rendelkezett mindenki felől így, hogy Neki gyermeke lehet, és ha gyermek – tovább viszi az ige majd, akkor örökös. Azt mondja Pál apostol: ha gyermekek vagytok, akkor kiálthatjátok, hogy Abba, Atyánk!

Még ettől is többet kaptunk, mert kaptunk közösséget. Jézus Krisztus nem azt mondta: elmondhatod, hogy én Atyám, hanem azt mondta: „Ti azért így imádkozzatok: mi Atyánk”, aki a mennyekben vagy. Tehát, Jézus Krisztus arra

is utalt ezzel, hogy közösséget is kaptatok. Hiszen a gyülekezet, az Isten népe, az egy közösség, egy család, ahol vannak családfők, ahol Jézus Krisztus szolgálatából részesednek. Múlt héten beszélgettem valakivel – a karácsonyi együttlétekről volt szó, az ünnepi családi találkozókról, meg a baráti összejövetelekről – és azt mondta nekem: tudod, olyan érdekes, hogy összejövünk, de a végén mindig összeveszünk. A vége mindig veszekedés. Összejön a baráti társaság, de akkor kiderül, hogy ki milyen politikai beállítottságú, és egymást megbántjuk, megsértjük. Mindenki a maga igazát érvényesíti, más a beszédtemánk. Isten bennünket többel ajándékozott meg. Nekünk többünk van, mint a tékozló fiaknak a baráti vagy haveri társasága. Ezért énekeltük ezt az éneket: mily jó és mily gyönyörűség az atyafiak közt az egyenesség!

Miben kaptunk ugyanolyat, mint a többi ember? Azt mondja az ige: abban csak, hogy Isten felhozza az Ő napját jókra, és gonoszokra egyaránt. Miben kapnak a hívők többet? Nemcsak abban, hogy felhozza napját, hanem nekik adja a világ világosságát. Hiszen egyszer majd, testvérek, ez a nap nem fog sütni a hitetlenek felett. Egyszer ez a nap nem fog feljönni a hitetlenekre. A hívőnek akkor is lesz nap, mert Isten, maga fog világolni nekik. Ott nap nem lesz, de világosság lesz, és a hívő többet kap ebben a világosságban, mert maga az Isten lesz vele. Ő lesz a világosság.

Azt mondja az ige: esőt kap a gonosz és a hívő egyaránt. Az eső a megélhetést, az élelmet jelentette, hiszen ha nem volt eső, nem volt gabona. Most hadd mondjam így: esőt ad, kenyeret ad gonoszoknak és hívőknek egyaránt. A hívő miben kap többet? Az élet kenyérében, mert a hitetlen csak a kenyeret kaphatja meg, a hívő pedig az élet kenyerét eheti. Jézus Krisztus nem azt mondja: boldogok vagytok, mert kenyeret esztek, hanem azt mondja: boldog az, aki eszik kenyeret az Isten országában. Kenyeret kap a hitetlen is, de Jézus azt mondja: *„Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével”*, mely az Ő szájából származik.

Ma nekünk mivel van többünk? Ezzel az igével, hogy „több”. Ezzel a szóval, hogy „többet” –, mert Isten azt mondja, hogy a hívők más elbírálásban részesülnek. Az öreg János apostol alig bír már írni, de azért leírja a szeretett efézusi gyülekezetnek – meg a többieknek, akik olvassák az ő leveleit mindeütt: látjátok fiacskáim, mily nagy kegyelmet adott nekünk Isten, hogy örökéletet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában van.

Érzed-e, hogy neked többet készített Isten? Érzed-e, hogy felőled jobbról gondoskodott? Ez is ott van a Bibliában. Jobbról és többről gondoskodott Isten a te életed felől. Ezért a hívő embernek a több, az mindig a visszasugárzás, mindig az isteni szeretet visszaverődése, amelyik két irányba verődik vissza: egyrészt Őfelé, hogy „szeresd az Urat, a te Istenedet”; másrészt a felebarát felé, hogy „szeresd felebarátodat”. Egy régi zsidó fordítás azt mondja: „mert olyan, mint te”. Tehát, nem is úgy fordítják némelyek, hogy *„szeresd felebarátodat, mint magadat”* – mert akkor rögtön nem a magunk szeretetéről kell beszélni, hogy magunkat hogy szeretjük –, hanem úgy, hogy *„azért szeresd, mert olyan, mint te”*. Te sem vagy különb. Nem vagy egy jottányival sem nagyobb vagy ala-

csonyabb. Olyan ő is pontosan, mint te; bűnös ember, kegyelemre szoruló ember, az Isten szeretete által táplált ember.

Kedves testvérek, azt mondja tehát nekünk a mai igénk, hogy ezt a „többet” írjuk be a szívünkbe. Igyekezzünk az Úr szőlőjében, munkájában – akár presbiterek vagyunk, akár Istennek megváltott gyermekei –, hiszen itt erre utalt Jézus: legyetek a ti Atyátoknak fiai. Nekem az a legnagyobb tisztem, hogy Istennek megváltott gyermeke lehetek. Nekem az a legnagyobb tisztem, hogy ellátott mindennel, ami az életre és a kegyességre való. Nekünk az a legnagyobb tisztünk, hogy erőt adott, hogy a magunk helyén szolgálatban legyünk. Őt figyeljük, Atyánknak tekintsük, beszélő viszonyban legyünk Vele; imaéletünk legyen! Igéjét komolyan vegyük, mert azt mondja: ettől vagyunk többek, mint akik csak szájjal tesznek vallást, vagy akik csak szájjal közelítenek Hozzá, de a szívük távol van Tőle. Ez a több az, hogy szívem az Ő szívénel, életem Őbenne és Ő énbennem.

Ez a több, testvérek, indítson bennünket szolgálatra! Indítson bennünket hála, naponkénti megtérésre, mert Isten többet adott nekem, mint azt valaha is gondoltam. Mert „Isten többet adni kész, mint hinné emberész”. Megfoghatatlan, de érzékelhető számomra az, amit Isten készített. Áldassék ezért az Ő drága szent neve, és legyünk így hűséges szolgálói, ezzel a többlettel!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy nemcsak Megváltónk vagy, Úr Jézus Krisztus, hanem Mesterünk is. Köszönjük, hogy tanítasz bennünket az élet ösvényére, és megvalljuk Neked, Urunk, hogy még mindig van mit tanulnunk. Nem mondjuk, hogy már elértük vagy, hogy már tökéletesek volnánk, de Szentlelked által adj nekünk igyekezetet arra nézve, hogy ezt a többet tartsuk szemünk előtt.

Bocsáss meg, Urunk, hogy sokszor még azt sem tettük meg, ami evidens volna, amit megtesz más is, úgy, mint a Te korodban az írástudók vagy a farizeusok! Köszönjük neked, Urunk, ha megtettük azt, amit elrendeltél, és ha még többet is, akkor is csak azt tudjuk mondani: haszontalan szolgálak vagyunk, mert csak azt cselekedtük, ami kötelességünk volt. Hiszen mindennel Te rendelkezel, és egész valónk felett Úr lettél.

Kérünk, Téged, Urunk, adj erőt lelkedből, hogy értsük és kövessük, szent igazságodat, hogy ennek az igének is tudjunk engedni a magunk helyén, a magunk feladatában! Hadd jelenjen meg ez a „több”, és kérünk Téged, hogy Te munkáld ezt bennünk, Urunk! Adj hálás szívet, amelyben meglátjuk, hogy Te valóban mennyivel többet tettél értünk, mint amit mi érdemeltünk volna, mint amit kaphattunk volna! Mennyivel többet adtál abban, amikor azt mondd, hogy Vele együtt mindent nekünk akarsz adni, hogy Jézus Krisztussal együtt mindenben résztettél, és ami az Övé, azt nekünk adod ajándékba.

Kérünk, hadd legyen ez ebben az egész esztendőben – ezeken a vasárnapokon is, az ígehirdetés csodáiban is –, a mi számunkra megfogható valóság! Mindig adj nekünk többet, Urunk! Több világosságot; adj nekünk több erőt a

TÖBBET TENNI

harcokhoz, amelyben harcolunk a bűnnel, testünkkel, a világgal, amelyben harcolunk a kísértővel és a kísértéssel!

Köszönjük, hogy megígérted ezeket az ajándékokat a Te gyermekeidnek. Bocsásd meg, hogy sokszor mi leragadunk a kenyéرنél, az esőnél, meg a világságnál – amelyek fontosak –, de több az élet, hogy nem az eledel. Engedd, hogy erre a többre vágyakozzunk, míg elérjük hitünk célját, a lélek üdvösségét!

Könyörgünk, Hozzád, Urunk, hogy adj több erőt betegeinknek! Adj több vigasztalást gyászolóinknak! Adj több erőt a nyugtalanságban, gondok között vergődő testvéreknek! Adj több erőt a vizsgázóknak, akik vizsgáznak ezekben a hetekben! Kérünk gyermekeinkért, fiatalokért, gyülekezetekért, az újonnan tisztükbe lépő presbiterekért, nemcsak itt nálunk, hiszen nemcsak itt van néped, hanem szerte a világon, de ebben az országban mindenképpen, ahol minden gyülekezetben presbiterválasztás volt!

Kérünk, Téged, Urunk, Jézus Krisztus, ne hagyj el bennünket! Könyörületteddel és irgalmaddal végy körül, és szentelj meg!

Ámen.

134. ének

1. Úrnak szolgái mindnyájan,
Áldjátok az Urat vígan,
Kik az ő házában éjjel
Vigyázzván, vagytok hűséggel.

2. Felemelvén kezeteket,
Dicsérjétek Istenteket,
Szívből néki hálát adván,
Őt áldjátok minduntalan!

3. Megáldjon téged az Isten
A Sionról kegyelmesen,
Ki teremtette az eget,
A földet és mindeneket!